

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORN VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO II.

LJUBLJANA, PETEK, 1. JANUARJA 1937.

ŠTEV. 16.

Post Christum natum

Začenjamo novo leto 1937.

Še vedno štejemo leta po Kristusovem rojstvu, *post Christum natum*. Tako šteje angleški socialni prerok Wells v svoji materialistični »Svetovni zgodovini«, tako šteje slovenski kmet, ki na večer sv. Treh kraljev piše na hišna vrata 19 † G † M † B † 37.

Kristus je središče zgodovine. Vsi zgodovinarji morajo priznati velikansko spremembo, ki jo je povzročil Kristus. Z njim začenjajo novo dobo, ki se bistveno razločuje od vseh prejšnjih. Kristusovo rojstvo je bolj svet pretresujoč dogodek kot pogreznitev Atlantide, prepad imperijev in kultur, izginotje nadarjenih narodov. To so v primeri z vstopom Bogočloveka v zgodovino le brezpomembni dogodki. S Kristusom začenja človeštvo drugače misliti, ocenjevati, želeli, hoteti, izbira si popolnoma nove cilje in se daruje za dotlej neznane namene. Ni čuda, da so tudi nekrščanski filozofi kot Hegel in Chamberlain potrdili krščansko kronologijo, da je Herder glede na Kristusovo rojstvo dejal: »Do sem in odtod gre zgodovina.«

A Kristusovo rojstvo ni samo nek stalen datum, od katerega dalje štejemo novo dobo, l. 749. po ustanovitvi Rima. Kristusovo rojstvo je na drugačen način središče zgodovine, kot navaden časovni mejnik. Kristus je resnična, dejanska os vsega zgodovinskega dogajanja. Božji sklep je, »da v Kristusu podredi eni glavi vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji« (Ef 1, 10). Kot na koncu govora združimo vse glavne misli v mogočen sklep, tako je Bog vse stvarstvo združil v Kristusu v nov red, tako da mu je Kristus glava, središče. Čas pred Kristusom je priprava na Kristusa, čas po Kristusu je zgodovina Kristusovega kraljestva.

Kristus — središče zgodovine, to je dejstvo in resničnost, pa tudi naloga in povelje. Kristus mora biti središče tudi današnje zgodovine, Kristusu kot svoji glavi se mora podrediti tudi sodobno človeštvo. Pri uresničenju te naloge hoče Bog tudi človeškega sodelovanja.

Evropa noče podreditve Kristusu. Katoliška mladina pa svobodno in zavestno vstopa v službo največji ideji svetovne zgodovine: »Vse podrediti eni glavi Kristusu.« S to voljo začenjamo l. 1937. po Kristusovem rojstvu.

Ali more dobro vzgojen sin obiskovati družbo, kjer zmerjajo očeta, zasmehujejo mater in se norčujejo iz njenega življenja? Ali ne dela isto, kdor bere knjige, ki napadajo njegovo vero in se norčujejo iz njegove morale?

(Dr. T. Toth, Bildung.)

Letošnje delo v žosistovski organizaciji

I. Po odsekih

Zanimiv je letošnji žosistovski načrt za delo v odsekih. Povečati hočejo vpliv svoje organizacije na javno življenje in poudarjajo zato predvsem organizacijo in disciplino.

Za vsako ceno je treba, da v novi dobi JOC naredi velik korak naprej, da si žosizem kot splošno gibanje pridobi več in več vpliva. Vsak krajevni odsek mora po načrtu pridobivati mlade delavce v župniji; bolj in bolj mora vplivati na maso mladih delavcev v tistem kraju. Vsak borec (militant, vojskujoči se član), v kateremkoli kraju je, se mora vprašati:

Kaj bom jaz osebno v l. 1936-37. storil, da bo žosizem postal močnejši?

Naša organizacija bo mnogo močnejša, če bo bolj organizirana. Zakaj nekateri odseki ne pridobijo več članov, zakaj jih nekateri izgubljajo, zakaj imajo dolgove, zakaj imajo neuspele sestanke? Ker niso dobro organizirani.

1. Organizacija pridobivanja

Vsak odsek, vsak borec mora hoteti, da bi postal žosizem močnejši. Najprej številčno.

Zato je potrebno, da ima vsak borec skozi vse leto vsak čas vsaj po enega mladega delavca, ki ga skuša pridobiti. Borec, ki bi neprestano samo govoril o pridobivanju, pa bi si sam ne izbral mladega tovariša, kateremu bi pripovedoval o žosistih in mu dajal žosistovske časopise, bi mlatil prazno slamo.

Vse naše delovanje mora biti usmerjeno na pridobivanje. Koliko novih članov so pridobile dosedanje akcije: akcija za izvršitev velikonosne dolžnosti, akcija med stavkami in akcija med vojaki?

Vsak borec mora na sestanku podrobno poročati, koliko je storil za to, da bi pridobil kandidate, ki si jih je izbral.

2. Organizacija jat

Vsak borec, vsak odsek mora hoteti, da bi bil žosizem bolj aktiven. Premislimo za trenutek naslednje resnice:

— vplivati moramo na maso mladih delavcev,

— samo nekaj borcev ne more biti kos tej veliki nalogi,
— žosist, ki ne dela za svoje gibanje, ga tudi ne zna ljubiti; in resnično izgubimo mnogo članov zato, ker za svoje gibanje ne delajo.

Rešitev je jasna: vsi žosisti na delo, pod vodstvom borcev med maso! Z drugimi besedami: nad maso po načinu jat! Vsak srednje velik odsek (20—25 članov) mora v tem letu organizirati delo po jatah. To je težka naloga, pri kateri mora sodelovati vsa organizacija.

3. Organizacija financ

Vsak odsek, vsak borec mora hoteti, da bi bil žosizem finančno bolj močan in neodvisen. Žosizem mora živeti brez tuje pomoči, to se pravi, vzdrževati ga morajo njegovi lastni člani. O, če bi vsi to razumeli! Žosistovska organizacija ne sme biti v bodočnosti odvisna od nikogar, kakor ni bila v preteklosti.

Trije veliki stebri naše organizacije, kar se tiče financ, so: članarina; prodajanje naših časopisov in koledarjev. Žosistovska osvajačnost bo težko prizadeta, če se ne bo vsak odsek zares potrudil.

4. Vzgojno delo

Vsak odsek, vsak borec mora hoteti, da bi bil žosizem še bolj vzgojen.

Nekateri mladi delavci so prejeli v organizaciji čudovito vzgojo. Nekateri odseki so semenišča krajevnih in pokrajinskih borcev.

Te sekcije oblikujejo svoje člane z osebnim stikom med duhovnikom in odborniki, med borci in drugimi člani in to na dobro pripravljenih sestankih in zborovanjih.

Nemogoče je, da bi odsek uspeval in svoje člane vzgajal, če nima vsak mesec vsaj ene seje, vsaj enega skupnega sestanka. Če le mogoče mora imeti vsak mesec štiri sestanke študijskega krožka.

Sestanki morajo biti skrbno pripravljeni. Sklepe je treba točno zapisovati v zapisnik in njih izvedbo na prihodnjih sestankih kontrolirati. (Nad čemer bi se pač marsikak slovenski ponotrzanjevalec ali poduhovljevalec zgrozil.)

Vsak borec mora hoteti, da bodo sestanki taki. S tem pa bo tudi zagotovljen njih vzgojni vpliv.

5. Nadnaravnost in edinstvo

Vsak odsek, vsak borec mora želeči, da bi bil bolj nadnaraven, bolj edin.

»Presveto Srce Jezusovo, posveti organizacijo žosistov!« Brez Boga, brez globoko nadnaravnega duha, brez molitve, brez žrtv — ni žosizma.

V naših reformnih načrtih ne pozabimo nikdar na to zadnjo točko.

Žosizem mora biti bolj edin... Brez discipline ni močnega žosizma. Ravnajmo se po vseh navodilih, po vseh odredbah Zveze in Glavnega tajništva.

II. Delo na ven

Letos hočejo žosisti svojo fantovsko organizacijo v francosko govorilno delu Belgije pomnožiti za 1000 članov. V organizacijo bodo sprejeli vse tiste, ki so doslej hodili k sestankom le kot njihovi prijatelji. Glavno letošnje delo bo pa za izboljšanje razmer v industrijskih podjetjih. Skrbeti hočejo:

1. Za boljše socialne in zdravstvene razmere delavcev in vajencev. Pri vzgoji vajencev naj pomagajo tudi starši.

2. Za moralo v podjetjih. Temu delu hočejo posvetiti 6 mesecev. Pri tem jim bo pomagal radio, časopisi, ki bodo v njih bičali nemoralnost. Vse krščansko socialno delo jim bo pri tem v pomoč, da bodo uspehi čim večji.

3. Za brezposelnost. Število brezposelnih ljudi v Belgiji se cení na 40.000. Med zimo je JOC skrbela zanje neposredno s podporami. Sedaj pa jih hoče preskrbeti z delom.

4. Za plačan dopust. Nekatera podjetja so namreč delavcem dopust prepovedala. Obenem bodo skušali za delavce dobiti poceni stanovanja v počitniških kolonijah.

5. Za delavske plače. Mnogo so dosegli med stavkami, vendar je ostalo še mnogo dela. Združeni s krščanskimi sindikalnimi organizacijami bodo skušali doseči še večje uspehe.

To je načrt za drugo leto svetovnega žosizma. Delo, ki ni samo utopija, kot je komunizem, ampak požrtvovalno delo krščanske ljubezni.

NEMŠKA MLADINA UKLENJENA

1. decembra 1936 se je po besedah državnega voditelja nemške mladine Baldurja von Schiracha zgodilo »nekaj edinstvenega v zgodovini človeškega vzgajanja«: podpisan je bil zakon, ki dosedanje hitlerjevske organizacije (Hitlerjugend) podzavlja in uvaža za vso nemško mladino do 18. leta obvezno članstvo v tej organizaciji. — S 1. decembrom je torej nemška država vso »svoto« mladino predala v vsestransko vzgojo in skoraj popolno last hitlerjevim mladinskim organizacijam.

Novopodpisani zakon pomeni zadnji triumf nacionalnosocialističnih organizacij nad drugimi, ki bodo sedaj po dolgem davljenju končno zadušene. Že leta 1933. so hitlerjanske organizacije dosegle razpust raznih organizacij, predvsem skavtskih. Tem so sledile ob koncu leta 1933. protestantske mladinske organizacije, katerim so se pridružili tudi mladinski odseki športnih društev. Z novim zakonom se jemlje — in to proti konkordatu! — katoliškim, že tako skrajno utrenjenim organizacijam še zadnja možnost obstoja, ker državni voditelj mladine Baldur von Schirach prepoveduje dvojno članstvo.

Prve dni decembra se je Baldur von Schirach zelo odkritosrčno izjavil:

»Štel sem za svojo dolžnost izbojevati ta boj trdo in brezkompromisno.«

O vprašanju, kakšno stališče bodo organizacije zavzele do vere, pravi:

»Naj ima vsak tisto versko prepričanje, ki ga more pred svojo vestjo zagovarjati. Hitlerjanska mladina dina ni Cerkev in Cerkev ni hitlerjanska mladina.« K tej Schirachovi izjavi pripominja posmehljivo »Der Völkische Beobachter«: »Na organizirano obiskovanje cerkve in na pobožno branje pri sestankih (Heimabende) pač ni mogel nihče resno misliti.«

Po vsem tem bo šlo odslej tako naprej, kot smo videli doslej: v besedah izjave o svobodi, v dejanju pa neizprosno boj proti vsakemu svetovnemu nazoru, ki narodnemu socializmu ni všeč. Vrhovni voditelj se v preganjanja navadno ne spuščajo, pač pa puste proste roke raznim podrejenim voditeljem, ki dobro poznajo skrite želje svojih višjih. Sicer se je pa tudi že sam B. von Schirach nedavno pohvalil v svojem govoru v Kölnu, da se mu je posrečilo triumfirati nad odporom »nekaj tisoč klerikalcev«...

Vprašali bi se tudi lahko, kaj bo k tej podjetnosti narodnega socializma rekel konkordat, katerega novi zakon krši. Hitlerjevi sami odgovarjajo na to kočljivo vprašanje, da se je treba pri tako važnih vprašanjih kot je mladinska vzgoja,

»oprostiti vseh formalno juridičnih pomislekov«!

Ne smemo prezreti osnovne in načelne napake teh vseobveznih organizacij, namreč, da ima država neomejene pravice nad vzgojo. V tej osnovi je njihova vzgoja načelno pogrešena. Napačno je, ko trdi, da je mladina last države, da ima država monopol na vzgojo mladine. Vzgoja mladine ni izključna pravica države ampak skupna naloga družine, države in Cerkve. Propagandni minister Goebbels je sveča-

no izjavil, da ima samo država pravico do vzgoje mladine, »gospodje župniki naj se bavijo s tem, kar spada na drugi svet, stvari tega sveta pa prevzemajo nacionalni socialisti«.

*

Nemška mladina, ki je vsa uklenjena v narodnosocialistične organizacije, naj torej preide v popolno »last« države. Toda to teptanje osnovnih pravic človeške osebnosti je slab temelj »za največje vzgojno delo na svetu« in privedlo ga bo v gotov propad.

Ob procesu proti Trockijevcem

Udarec proti Trockijevcem

Stalin je torej začel borbo za državo proti stranki. On hoče svetovno revolucijo po močni Rusiji, v nasprotju s tistimi revolucionarji, ki so samo propagandisti in strankarji. Tako se je znašel Stalin kot nasprotnik Lenina in Trockega. Naravno je, da sta se ta dva združila in da je po Leninovi smrti Trocki koval zarote skupaj z Leninovimi prijatelji. Ves ta razvoj pa se je izvršil v molku strašnega terorja. Ostalemu svetu je časopisje komaj od časa do časa prineslo medel odjek teh dogodkov.

Vpliv španske revolucije

Sredi tega je izbruhnila španska revolucija. Neimenovan urednik poljskega tednika »Narod i Państwo« (Varšava, 6. sept.) je poudaril njen učinek na trockistični proces. Na videz je španska revolucija nenadoma dala prav trockistom. Mar je bilo zares potreba svetovni prevrat odlagati za pozneje, za takrat, ko bi se socialistična državna uredba v Rusiji izvedla? Evropa se je Trockijevcem očitno zdela že zrela za revolucijo, kot so poročali dogodki v Španiji in v Franciji. Tukaj bi se bila odločilna bitka.

Stalin v nevarnosti

Ali pa ni državni poglavar Rusije, ki je proglasil načelo nevmešavanja, postal sprčo tega izdajalec te revolucije? Tako je prišel v nevarnost ves Stalinov načrt. Orjaški načrti petletke so se pokazali le kot ovinki v nedogled... Tako so javno govorili komunisti vsega sveta, kjer je imel Trocki še kaj ugleda. Šušljali so o tem celo v Rusiji, v vojaških krogih in med »ogorčenci« v stranki, med katerimi si je ohranil Trocki še dosti prijateljev, pristašev in agitatorjev. Za Sfalina je bil skrajni čas, da poseže vmes. Stalinu sicer ni šlo naravnost za življenje. Toda njegov položaj ni bil nič

kaj trden, potem pa, kako naj si življenje reši, če bi moral dati vso oblast iz rok? Ne, Stalinu ni več izbire, udariti mora, pri priči se mora odzvati, kajti kdo ve, kako se bo še zaobrnilo v Španiji in v Zapadni Evropi.

Stalin udari

Udariti mora, a tako, da ne bo nihče videl pravega pomena te borbe na življenje in smrt s Trockim. Stvar režiserjev bo, da ta igrokaz tako zlože, da bodo vsega krivi Trocki in njegovi. Res so si potem zamislili, da prikažejo Trockega kot sovražnika in zgagarja revolucije. Trocki naj je sokriv Kirovega umora, Stalinu naj je stregel po življenju. Da, čimbolj je namreč laž debela, tem rajši jo verjamejo: sodeloval naj je celo s Hitlerjevo Gestapo, s sovražnico boljševiške Rusije, s fašizmom. In dokazi?

Obtoženci vse priznajo

Dokaze bodo nudili obtoženci sami, vse bodo javno priznali... Če bi pa ne hoteli? Tega se res ni treba bati, GPU ni šele začetnica brez izkušenj! In glej! Obtoženci so v resnici priznali, toda njihova priznanja so skrajno nespametna, odvrtna, nevredna. Ali so morda ta priznanja izsilili z mučenjem? Ali pa je morda zadostovalo, da so te strte žrtve, ki so trepetale za svoje življenje, spomnili na Ramzinov proces, v katerem so obtožencem prizanesli, ker so prostovoljno vse priznali? Ali pa so ti stari revolucionarji tako cenili svojo čast, da niso hoteli v ničemer Trockega izdati, da so rajši prikrivali njegove načrte glede svetovne revolucije in njegovo spletkarjenje, četudi za ceno lastnega življenja? Naš poljski pisec misli, da je tako pretehtavanje igralo neko vlogo. Na vsak način pa so »zločinci« vse priznali in se javno skesali: »Priznavam svojo krivdo in se sedaj odrekam brez vsakega pri-

držka, da bi kako deloval proti sovjetskemu uni, izročam orožje in izjavljam, da se odkrito kesam, itd. ...»

Komunizem rešen!

Sodba je bila izrečena in izvršena. Proletariat vsega sveta je tedaj razumel, da je Stalin s srečno roko rešil sovjetski paradiz iz najhujše nevarnosti. Kaj zato, če se nekateri čudijo, če dvomijo, če so prepričani, da je vsak očitok o kakšnih resnih zvezah z nemško Gestapo iz trte izvit! Vzlic vsem čustvom in vzlic vsem dejstvom triumfira ena ideja: neomajno prepričanje, da je in ostane rešitev sovjetske unije in republike najboljša poročila socialistič-

nih obljub — takšna je skrivnostna vera milijonov in milijonov delavcev in proletarcev z vsega sveta. Stalin sprejema telegrafске čestitke, celo otroci se mu s pismi zahvaljujejo kot rešitelju SSSR. Voljno so pripravljani tudi na strahote novega procesa proti Radeku in njegovim prijateljem, ki so jih pravkar pozaprl. Svetovnemu proletariatu bo sovjetska Rusija ostala vedno »sveta Rusija«.

Seveda pa ne gre pretiravati udarca, ki ga je ta kruta krivična obsodba prizadela ugledu Sovjetske Unije v buržujskih krogih, kamor brez dvoma spadajo socialisti, kot je Otto Bauer.

Cerkev in država

Okrožnica o krščanski ureditvi države, ki v kratkem izide v zbirki »Nasa pot«, je po svoji vsebini delo, ki zasluži, da ga vsak s spoštovanjem vzame v roke. Čeprav je že nad pol stoletja stara, je danes prav tako aktualna, kot takrat, ko je izšla. Zakaj papež jo je napisal, ker je videl, da je država začela Cerkev podrežati svojim svetnim zakonom, da jo je začela izpodrivati od vzgoje mladine. Danes, po petdesetih letih, pa je ta razvoj v mnogih državah dosegel svoj visok. Med dvema družbama, ki vodita človeški rod, med Cerkvijo in državo, je sedaj skoro povsod nesoglasje. Država se je v mnogih deželah postavila na napačno stališče da je ona edini vir prava, da sme le ona dajati postave, katerim se mora podrediti tudi Cerkev. Izrinila je Cerkev iz šol, ji vzela nadzorstvo nad zakonom in proti božjim in cerkvenim postavam vpe-ljala civilni zakon.

Cerkev se pa drži nauka, ki ji ga

je Kristus izročil v čuvanje, da je oblast od Boga, ne od ljudi, da je obveznost zakonov iz Boga, da se mora božjim zakonom podrediti tudi država. Glede razmerja med Cerkvijo in državo uči Cerkev, da sta Cerkev in država vsaka v svojem delokrogu samostojni, to je neodvisni druga od druge. Cilj in delokrog države je zemeljska sreča državljanov, cilj Cerkve pa večna sreča vseh ljudi, zato spada v njen delokrog vse, kar se tiče vere in morale.

To nasprotje med vodnicama človeškega življenja občutimo mi, ki smo člani obeh, vsak dan in to nasprotje razdvaja tudi nas. Iskreno si želimo, da ne bi prišla naša vest nikoli v opreko z državnimi postavami, želimo si složnega in vzajemnega dela med Cerkvijo in državo. — Kako to doseči? Spravimo načela Leonove okrožnice Immortale Dei v življenje in prakso, pa je rešeno vprašanje, ki sedaj razdvaja milijone.

VERA V NOVI SOVJETSKI USTAVI

Komunizem je po svojem bistvu nujno in izrazito protiverski, pa naj svoja protiverska načela zavija v še tako nedolžna ovčja oblačila.

Najprej je treba ugotoviti, da pred kratkim izdana nova sovjetska ustava v protiverskem nauku sovjetov ni ničesar spremenila. Dokaz za to je čuden članek, ki je bil objavljen v »Brezbožniku« julija 1936 pod naslovom »Odgovor vernemu«. Ta verni se je bil drzniti postaviti uredništvu »Brezbožnika« to-le vprašanje:

»Ali je sovjetska oblast resnično za bratstvo in enakost in so ta načela potemtakem načela evangelija ali pa ...« (pisec drugega dela vprašanja rajši ni hotel povedati!).

»Brezbožnik« je porabil cele tri stolpce za odgovor. Na dolgo in široko je dokazoval, kako zvičajne so take opazke, in zaključil nedvoum-

no: »Pota komunizma in evangelija se niso nikdar zblížala, saj so protislovna.«

Buharin, pisec »Komunistične abecede«, je danes menda v nemilosti. Toda njegov stavek o nezdružljivosti vere in komunizma ima še danes polno veljavo. Zato se ni treba čuditi, če je slej ko prej prepovedano vsako poučevanje otrok v evangeliju in sleherni »verska propaganda«.

To točko moramo posebno poudariti zaradi lažne kampanje, ki jo je ob novi ustavi začel sovjetski tisk. Kar se tiče verske svobode, je v novem besedilu ustave ohranjen v resnici točno isti obrazec kot v stari ustavi (1928), to se pravi, dovoljena je samo »protiverska propaganda«. Edino, kar so dodali staremu besedilu, je to, da so »verskim služabnikom« in njihovim otrokom podelili

glasovalno pravico in pravico do višje izobrazbe.

Jaroslavski - Gubelmann, predsednik Zveze brezbožnikov je temu predmetu posvetil zelo poučen članek, kjer je povedan pravi pomen te spremembe: »Če bi kakemu duhovniku prišlo na um, da bi pri volitvah kandidiral, bi to nudilo Zvezi brezbožnikov zelo ugodno priiliko za gonjo proti Cerkvi in njenim služabnikom.« Nečesa pa Jaroslavski-Gubelmann ni povedal: da po besedah nove ustave sme postavljati kandidate edino le komunistična stranka. Kandidatura takega »verskega služabnika« je potemtakem praktično nemogoča, če bi šlo za to, da jo izrabijo za namene protiverske propagande.

Kar se pa tiče pravice do izobrazbe — ali nima morda šola za cilj, da mladino vzgoji v brezbožnike in da jo odtegne vplivu vernih družin? Da bi izključil sleherni dvom, pove Jaroslavski - Gubelmann natančno: »Nase ponašanje do vere, Cerkev in duhovnikov ostane isto, kot je bilo« (Brezbožnik, št. 8, 1936). V istem uradnem sovjetskem glasilu beremo o verskem prepričanju tole: »Tajniki komsomolskih odborov so dobili ukaz, naj prenovijo in preuredijo delavnost organizacij Zveze vojskojčih se brezbožnikov in naj osebno prevzamejo odgovornost za to.« »Otroke je treba zavarovati pred slehernim vplivom Cerkev!«

Poljska

Minister za zunanje zadeve je izdal okrožnico, ki graja slab tisk, in zveza poljskih knjgotržnic jo je z navdušenjem sprejela. Vsi njeni člani so sklenili, da bodo takoj zavrgli vsak slab tisk, bodisi časopis, bodisi knjigo; sploh vse, kar je v nasprotju s katoliško moraljo. Ta organizacija je prosila vse poljske izdajatelje knjig, naj pomagajo dvigniti moraljo poljskega naroda.

Sovražnik Cerkev brani verouk

Eden izmed vodilnih političnih osebnosti v Mehiki, Antonio Soto Goma, ki je sovražnik katoliške Cerkev, je imel govor, ki si ga je vredno zapomniti. Dve uri je govoril zbranim juristom, da je verouk v šoli potreben. Edino katoliški nauk o morali more rešiti Mehiko gotovega propada. Med drugim je govoril: »Zločin je bil, ko smo križ in evangelij odstranili iz šol. Posledice tega nepremišljenega koraka že lahko opazujemo.«

To je kakor strela učinkovalo na poslušalce, ki so se zbrali, da bi slišali, kako naj preganjajo Cerkev.

Večkrat zapeljance privedejo na pot resnice težki udarci usode.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).